

LUND UNIVERSITY

Ingrid Persdotter

Tersmeden, Fredrik

Published in:
Veckans lundensare

1999

[Link to publication](#)

Citation for published version (APA):

Tersmeden, F. (1999). Ingrid Persdotter. I P. Meurling (Red.), *Veckans lundensare* (s. 57-58). Squalus Förlag.

Total number of authors:

1

General rights

Unless other specific re-use rights are stated the following general rights apply:

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Read more about Creative commons licenses: <https://creativecommons.org/licenses/>

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

LUND UNIVERSITY

PO Box 117
221 00 Lund
+46 46-222 00 00

INGRID PERSDOTTER

Lund fick sin första kvinnliga student 1880. Ännu en generation senare var dock kvinnor ett ovanligt inslag i den akademiska världen; ett decennium in på 1900-talet räknade studentskorna ett fyrtiotal av akademins runt tusen studenter. Och som detta fyrtiotal "voro varken fiskar eller kornbröd", konstaterar Fritiof Nilsson Piraten, så levde de flesta studenter "hela sitt akademiliv utan umgänge med en anständig kvinna i staden".

Ett undantag fanns dock i form av en kvinna som de flesta studenter någon gång mötte: Ingrid Persdotter, "allenarådande" servitris på AF:s kafé Tua. "Hela Lund känner Ingrid. Hon är Du och bror med ett icke ringa antal högt aktade medlemmar av universitetets consistorium majus – och med de flesta medlemmar i studentkåren", skrev Harald Wägner som också vittnade om Ingrids äkta medkänsla med de mindre framgångsrika studenterna. "Hon anser, att de icke endast böra ha kallt öl, utan också överseende och stöd."

Ingrid hade anlänt till Lund och Tua 1904, enligt uppgift med orden "ja, här ser jåkligt ut, men här kommer jag att trivas." Säkert är att studenterna trivdes med henne. Ett samtida kåseri beskriver henne som "Tuas junoniska drottning", regerande med "mild men fast spira".

Den hjärtliga relationen mellan henne och studenterna avspeglades bland annat i att hon aldrig kallades vid annat än förnamn. "Att hon bar det hederliga skånska efternamnet Persdotter visste nog inte så många", skriver Tusse Sjögren, "för de flesta var hon bara Ingrid och det var inte så litet det." Påståendet beläggs av en episod från 1908. Ett antal prominenta Tuakoryféer (bland annat flera av

upphovsmännen till Uarda) donerade då till Tua ett gökur, "Horologium cuculi". Donationsbrevet är försett med 25 underskrifter: 24 manliga – med för- och efternamn samt ofta nationstillhörighet – samt en kvinnlig – "Ingrid"!

Det påstås även att någon lyckats diskontera en växel med endast detta förnamn i en av stadens banker. Ty Ingrid var alltid redo att bistå sina studenter även ekonomiskt. Hade hon själv för tillfället inga kontanter "så lånades av cigarrkassan som i sin tur erhöll borgen av Ingrid".

1908 gick krögaren på AF och med honom Tua i konkurs. Ingrid samt ett antal av stamgästerna såg dock till att på auktionen ropa in så mycket av inredningen att verksamheten kunde fortsätta ännu en tid. Men 1909 var det definitivt stopp: Tua stängdes på två år under AF:s ombyggnad.

Det var då Grand Hotels innehavare "Moje" Björkman gjorde genidragnet att värva Ingrid till Grands nya bakficka Gambrinus. Ty med Ingrid följde en trogen studentpublik som nu blandades med Grands tidigare mer renodlat borgerliga gäster. Att denna för tiden smått revolutionerande sociala integration kunde ske smärtfritt tycks till stor del ha varit Ingrids förtjänst där hon styrde "med samma leende och – vid behov – samma rynka mellan ögonbrynen som tidigare på Tua".

1922 lämnade så Ingrid även Gambrinus och begav sig på resa till Italien. Hon behövde inte känna sig alltför långt hemifrån, ty flera av hennes studenter vistades också där: i Milano möttes hon av den nämnde Harald Wägner, i Rom av Frank Heller. 1930 kunde Sydsvenska Dagbladet meddela att Ingrid öppnat restaurang i Malmö. Därefter försvinner spåren av den "allena:ådande" junogestalten, en kraftfull kvinna i en ännu mansdominerad akademisk värld.

Fredrik Tersmeden